

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מדינת ישראל
מדינת ישראל

עפ"ד
עפ"ת

כפני כבוד השופט

מערער

נגד

מדינת ישראל

משיבה

פסק דין

1 המערער הגיש שתי בקשות להארכת מועד להישפט.
2 הראשונה, בגין הודעת תשלום קנס שנרשמה ביום 6.12.21 בגין אחיזה בטלפון נייד תוך כדי נהיגה.
3 השנייה, בגין הודעת תשלום קנס שנרשמה ביום 23.2.22 גם כן בגין אחיזה בטלפון נייד תוך כדי
4 נהיגה. שתי העבירות נאכפו באמצעות מצלמות והדוחות נערכו נגד המערער בהיותו בעל הרכב.
5
6 בהחלטה מיום 8.12.22 דחה בית המשפט השלום (לתעבורה) את בקשת המערע לזרז מיום
7 23.2.22. בהחלטה נקבע כי הדוח נשלח לכתובתו של המע
8 אף שולם הדוח ועל כן יש לראות המערער כמי שהודה והורשע בביצוע העבירה. נקבע, כי בהתאם
9 לפסיקה, יש לדחות טענת המערער לפיה תשלום הדוח עקב טעות משמש כעילה להארכת מועד
10 להישפט. כך גם נקבע, כי המערער לא שכנע שיש "סיבות דחייקת בקשתו".
11
12 בהחלטה מיום 11.12.22 דחה בית משפט השלום (לתעבורה) גם את בקשתו של המערער ביחס לדוח
13 מיום 6.12.21. בהחלטה נקבע כי הדוח נשלח לכתובתו הרשומה של המערער ואין נפקא מינה אם
14 בפועל הוא מתגורר בכתובת אחרת. אף עולה מאישור המסירה כי דבר הדואר נמסר. גם אם הדוח
15 לא נמסר למערער עצמו אלא לידי אמו, די בכך לחוות מסירה כדין. ממילא, אפילו דבר הדואר לא
16 היה נמסר, היתה מתקיימת חזקה בדבר מסירה כדין. לכך מצטרפת העובדה לפיה המערער לא ציין
17 בבקשתו מהו המועד בו נודע לו על הדוח ולפיכך לא ניתן לבחון טענתו לפיה היתה סיבה שאינה
18 תלויה בו שמנעה ממנו להגיש את הבקשה במועד ומתי הסירה אותה מניעה נטענת. משלא נמצאה
19 סיבה מוצדקת להגשת הבקשה באיחור, יש לבחון האם דחיית הבקשה עלולה להוביל לעיוות דין
20 והתשובה לכך היא שלילית. זאת, הן בהתחשב בכך שהקנס שולם (ואין נפקא מינה אם הדבר נעשה
21 בדרך של הסדרת חובות למרכז לגביית קנסות) והן בהתחשב בכך שהמערער לא כפר בביצוע העבירה
22 ואף לא העלה כל טענת הגנה לגופו של עניין.
23

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ד 17526-01-23 מ"זנית ישראל
עפ"ד 17558-01-23 ג' מ"זנית ישראל

1 בהודעות הערעורים וכן בדיון שנערך בערעורים המאוחדים טען המערער כי בשל הדוחות הוא ייפסל
2 פסילה מנהלית למשך 3 חודשים. בערעורים פורטו נסיבות אישיות ומשפחתיות המבהירות את הנוק
3 הרב שייגרים למערער ובני משפחתו בשל פסילת רישיון הנהיגה (שלא יפורטו להלן במלואן מטעמי
4 אצעת הפרט) ובכלל זאת בקשר לאביו הסובל מנכות קשה והצורך בהסעתו לטיפולים.
5
6 לעניין תשלום הדוחות טען המערער כי לא ידע כלל על קיומם והדוחות שולמו בשל כך שהוטל עיקול
7 על רכבו. אם היה יודע, וודאי שהיה מגיש בקשה להישפט במועד. בדברי המערער בדיון ביקש
8 להדגיש כי לא קיבל ולא ידע על הדוחות וכאשר התקשרו מהבנק ואמרו שיש עיקול על הרכב ביקש
9 להסיר העיקול בתשלום החוב. רק בדיעבד התברר לו שהעיקול מקורו גם בדוחות נשוא הבקשות
10 ואי הגיש הבקשות להארכת מועד להישפט.

11
12 המערער ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות ובהשפעה שתהיה לדחיית הבקשה עליו ועל משפחתו.
13

14 לעמדת המשיבה, יש לדחות את הערעורים שכן לא נפלה כל שגמה בהחלטות בית המ"ז. המערער
15 לא הצביע על טעמים מיוחדים להארכת מועד, מלבד נושאים אישיים שעם כל הכאב מהווים
16 נימוק לקבלת הערעור. הבקשות להארכת מועד להישפט הוגשו רק לאחר שנודע למערר זפסילה
17 המנהלית וגם לאחר מועד תשלום הקנסות חלף פרק זמן מסוים, בו היה ביכולתו להגיש הבקשה.
18

19 לענין משלוח הדוחות למערער הבהירה המשיבה כי הדוח הראשון מיום 6.12.21 נשלח לכתובת
20 מגוריו ואמו קיבלה את הדוח. הדוח השני מיום 23.2.22 חזר לאחר שלא נדרש. צירוף קיומה של
21 מסירה כדן בשני המקרים עם העובדה שהמערער שילם את הדוחות, דבר המלמד כי הודה ונשא
22 בעושו, מביאים למסקנה כי לא מתקיימים הטעמים המיוחדים למתן אורכה להגשת הבקשה
23 להישפט. המשיבה הפנתה לפסיקה במסגרתה נדחו בקשות שהוגשו לאחר שהדוח שולם והועלו
24 טענות דומות לאי קבלת הדוח ולתשלום בשל טעות.
25

26 לאחר בחינת טענות הצדדים עולה כי לא נפלה שגמה בהחלטות שניתנו על ידי בית המשפט השלום
27 (לעתבורה). בצדק נקבע, בהתאם לפסיקה העניפה המיוכרת בהחלטות בית המשפט וכן כפי שהוצגה
28 בדיון מטעמה של המשיבה, כי בנסיבות שני המקרים קיימת מסירה כדן של הדוחות. גם אם
29 המערער אינו מתגורר בכתובת אליה נשלחו הדוחות, הרי שזו כתובתו הרשומה. ביחס לדוח מיום
30 6.12.21 קיים אף אישור מסירה לידי אמו של המערער. ביחס לדוח מיום 23.2.22 הרי שהדואר חזר
31 בציון "ילא נדרש" ויש בכך להוות מסירה כדן.
32

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"י 17526-01-23 מ'י מדינת ישראל
עפ"י 17558-01-23 מ'י מדינת ישראל

1 בהתקיים חזקת מסירה, נשללת טענת המערער בדבר הגשת הבקשה באיחור, שכן נוכח חלוף הזמן
2 ממועד ההמצאה ועד למועד הגשת הבקשה, חלף פרק זמן ניכר, ובמיוחד כך הדבר ביחס לדוח מיום
3 6.12.21. בהקשר זה, וכפי שנקבע בהחלטות בית משפט השלום (לתעבורה) לא עלה בידי המערער
4 להצביע כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בו ושמונעו ממנו להגישא במועד
5 והיא הוגשה מיד לאחר שהוטרה המניעה.

6
7 גם טענות המבקש לעניין תשלום הדוחות מחמת טעות, בהעדר קבלת הדוחות עצמם וידיעה עליהם,
8 ואף משום שנמסר לו על הטלת עיקול על רכבו והוא ביקש להסירו בתשלום החוב, נדחו בצדק על
9 יזי בית המשפט, וזאת בהתאם לפסיקה אשר בה נדחו טענות דומות בדבר תשלום הדוח בטעות.

10
11 משלא נמצאה סיבה מוצדקת להגשת הבקשות באיחור, בחן בית המשפט בשני המקרים את השאלה
12 האם יהיה בדרךית בקשתו לחוביל לעיוות דין. בקשר לכך נקבע כי בשני המקרים לא ייגרם עיוות
13 דין למערער בדרךית הבקשה. גם בהקשר זה, הביא בית המשפט בין שיקוליו את דבר תשלום הדוח,
14 המחווה כאמור כחודאה ונשיאה בעונש, כמו גם את העובדה כי המערער בבקשתו לא פירט טענות
15 חגנה לגופו של עניין. בהקשר זה יש לזכור, כי מדובר כאמור בדוחות המבוססים יומים של
16 המערער העורג ברכבו המתעדים את ביצוע העבירה.

17
18 נוכח האמור, היה מקום לדחות הערעורים במלואם.
19

20 עם זאת, בדיון שערך ביקש המערער לפרט את טענת החגנה, לפיה טוען כי לא ביצע העבירה כנטען.
21 הגם שהמשיבה טעה כי פירוט זה לא נטען במסגרת הבקשה שנדונה בפני בית המשפט השלום
22 (לתעבורה) ועל כן בצדק נקבע בהחלטה שניתנה כי המערער לא הצג טענת חגנה של ממש, הרי
23 שלפנים משורת הדין, ובהתחשב בנסיבות האישיות והמשפטיות שהוצגו בדיון והשלכות הפסילה
24 המנהלית בקשר אליהן, אפשרתי למערער להציג טענת החגנה. בקשר לכך טען המערער כי
25 בתצלומים לא רואים אותו אוהו בטלפון אלא מביט בטלפון. כן הוסיף, כי ברכב יש לו מתקן שאוחז
26 בטלפון. עיון בתצלומים שאורפו לשני הדוחות העלה כי לגבי הדוח מיום 23.2.22 נראה כי מדובר
27 בטענת חגנה של ממש.
28

29 לכאורה היה מקום לדחות הערעורים, בכפוף להשלמת בדיקה של טענה זו והכרעה בה על ידי בית
30 משפט השלום (לתעבורה), אולם נראה כי מבחינת היעילות הדיונית אין טעם להחזיר הבירור לדיון
31 נוסף בבקשה להארכת מועד להישפט ומוטב שהבדרים כבר יתבררו לגופם במסגרת בקשת המערער
32 להישפט. מכל מקום, בהיבט זה נראה כי לגבי הדוח האמור, בשים לב לקיומה של טענת החגנה
33 שהעלה המערער בדיון בערעור המתייחסת לתצלומים המצורפים לדוח עצמו, פרק הזמן הקצר

בית המשפט המרחוזי בבאר שבע

עפ"י 17526-01-23 נ' מדינת ישראל
עפ"י 17558-01-23 נ' מדינת ישראל

- 1 יחסית שחלף מהמועד בו נודע למערער על הדוח ועד להגשת הבקשה וההשלכות הקשות עליו
- 2 הצביע בגין דחיית הבקשה, קיים חשש לעיוות דין.
- 3 מכאן שיש מקום לאפשר למערער להישפט על הודעת הקנס 30500571036 מיום 23.2.22 על מנת
- 4 לבחון הטענות לגופן.

בכפוף לאמור, הערעורים נדחים.

ניתן היום, י"ד אדר תשפ"ג, 07 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.

11 א"כ
12